

< lat. *similare* (Șăineanu, *Istoria*, 175, *Candrea*, 409, *Scheludko*, 142, *Crânjală*, 432, *Rosetti*, V, 119).

săpa „săpă” — în graiurile transcarpatice de sud (Dzendzelivs'kyj, *Atlas Transkarp.*, h. 83, p.c. 166—168 și 202). Etimol.: < rom. *săpă* < lat. vulg. *sappa* (Miklos'ch, *Wanderungen*, 11, Șăineanu, *Istoria*, 274, *Candrea*, 404, *Šarovol's'kyj*, 55, Dzendzelivs'kyj, *Nazvy*, 51, *Ciorănescu*, 791). Ulterior Fr. Miklosich va trimite numai la nhd. *zappin*, la tc. *čapa*, ital. *zappa* și neogr. *τσάπι*, fără măcar să menționeze rom. *săpă* (Miklosich, *EWSL*, 27), ceea ce reprezintă o evidentă greșeală, cu atât mai mult cu cât tot din română provine în ucraineană și termenul care indică operația ce se execută cu săpa — *prašuváty*. Vezi și *sapáty*.

sapáty „a prăși” — în graiurile transcarpatice meridionale (Dzendzelivs'kyj, *Atlas Transkarp.*, h. 97, p.c. 166—168, 202 și 203; cf. și *Hrinčenko*, 102). Etimol.: < rom. *a săpă* „id.”, vezi *săpa*. În nordul și nord-vestul României „a prăși” se zice *a săpă* (*ALRM*, I, h. 69, *a părăși porumbul*). Nume-roase derivate proprii, cu sufixe și prefixe: *sapuváty* „a săpa”, cunoscut și în limba literară (*Ukr.-russk.slovar'*, 261). *obsapáty*, *obsapuváty* „a prăși, mușuroinl planta” (*Hrinčenko*, 26, *Ukr.-russk.slovar'*, 63), *sapál'nyk*, *sapuvál'nyk* „prășitor”, *sapál'nyc'a*, *sapuvál'nyc'a* „prășitoare”, *sapán'n'a*, *sapuván'n'a* „prășit” (*Hrinčenko*, 102, *Ukr.-russk.slovar'*, 261).

saráka „bietul”, „biata” — în Galiția și Ucraina Transcarpatică (*Hrinčenko*, 102). Etimol.: < rom. dial. *sarácă*, formă articulată de genul feminin de la *sarác* „sărac”, interpretată de ucraineni ca substantiv de ambele genuri, grație lui *-a*. Originea românească o admit toți cercetătorii (*Kalužniacki*, 19, Miklosich, *Fremdwörter*, 52, *Scheludko*, 142, *Šarovol's'kyj*, 59, *Crânjală*, 432, *Rosetti*, V, 119). În rom., din bg. *sirák* „orfan” (*Mihăilă*, 187). Cf. și *sarákyj*.

sarákyj „sărac” — în graiurile transcarpatice (Oros, *Kontakty*, 55). Etimol.: < rom. dial. *sarác* „id.”, cu desinența adjectivală *-yj*; vezi § 31. Împrumutat și de sașii din Transilvania: *sseraku* „om sărac” (*Grigorowitza*, 348). Cf. și *saráka*.

sehél'ba „teren defrișat pentru agricultură” — în graiurile huțule și, ca regionalism, și în ucr. literară (*Hrinčenko*, 212, *Ukr.-russk.slovar'*, 283). Etimol.: < rom. *sehélb*, *sehélbe* „loc cu copaci și tufișuri, unde s-a tăiat o pădure”, „curătură”, de origine necunoscută, poate din *selbă* < lat. *silva* (*Kalužniacki*, 19, *Candrea*, 404, *DA*, ms., *DLRM*, 758).

sembrel'a „recompensa în natură (în produse lactate) pe care huțulul proprietar de turmă o dă ciobanilor săi” — în graiurile transcarpatice, huțule (*Hrinčenko*, 113, *Vincenz*, 718). Etimol.: < rom. *simbrie* (*Scheludko*, 142, *Crânjală*, 432, *Rosetti*, IV, 119), probabil din v. rom. dial. **sămbril'e*, derivat de la *simbră* „tovărășie”, „asociație”, termen astăzi învechit, cf. magh. *cimlora* (*Candrea*, *Dict. lb. rom.*, 1157), cu suf. *-il'e* (cf. *Pascu*, 39—42). Var.: *cymbrýl'a* — în graiurile transcarpatice (Dzendzelivs'kyj, *Izoglosy*, 17). În română termenul e larg cunoscut (*ALR*, s.n., h. 1022, p.c. 2, 27, 102, 105, 228, 235, 284, 346, 353, 784, 928 ș.a.).

serbadz'ánka 1° „lapte aproape acrit”; 2° un derivat lactat, la stîină: „?” — în graiurile transcarpatice (Dzendzelivs'kyj, *Nazvy moločn. prod.*, 87, *Vivčars'ka leksyka*, 110). Etimol.: derivat propriu, cu suf. *-án-k-a*, de la un